

poisft ja mustikut otjima. Muidugi teada et tal kaunis kerge neid otjida oli; sest mustik oli jo oma lohta kaunis p̄rifas elajast ja nüid oli weel noor Kalew ta turja peal, seepärast jäiwad t'ast kaunis kaewu sarnatsed sõraasemed järele.

Ei festnud ta kaua, siis oli ta jo oma jooksi-kute kannul. Aga kui must seda nägi, siis käs kis ta poisji need kaasa wõetud puuoksad maha wisata, ja just kui pois s seda hädaste sai täitnud, siis seisis suur paks männik nende selja taga ning wana Jaak ei peasnud oma suure watsaga sealt läbi. Seda wiisi sündis siis Pääsküla nõmm.

Kui nüid wanapois s nägi, et ta nõmmest läbi ei saanud, siis tõttas ta loeu, kutsus oma poead kõik kofku, andis igahhele hea kirkwe lätte ja lätsiwad teed männilust läbiraiuma ja selle moega tõusis siis Pärnu maantee.

Aga kui n'ad hädaste selle tööga wallmis saiwad ja nüid mestis otsekohe Kalewi poea kallale tõtata tahtsiwad, siis käs kis must härg poisji need kaasa wõetud seitse sõredat liiwa tera maha wisata. Ja ennä imet — korraga seisis suur liiwa mägi dees lusel ja tema poegadel p̄digite ees ning pealegi nõnna kõrge, et n'ad üle ei jaksanud rebida. Nüid tõttanud n'ad jälle loeu tagasi, pannud kerwed loeu warrna ja wõtnud labidad kaasa ning läinud siis liiwa mäge laiale wistama. Muga liiwa

n'ad wisanud Mistifõrtsi ja Kadaka killa wahel paiku laiale ja muist jäänd mäe kombel kofku.

Nüid kui n'ad just parajaste selle teise hiiglase teuga Pärnu maantee sünmitufeks walmis oliwad saanud, käs kind mustik poisji need kaasa wõetud wiis wee tilka maha wisata. Ah ja poisike, nüid wast hakand wana Jaagu p̄tjid tuhka sõeeluma sest west lautanud ennast mere wiisi kinni Harlu- ja Ülemiste mäani laiale ja Kalewide kants „Uindanisa“ paistnud weel ilusam kui enne, wee seest wällja

Wana Jaak peashnud oma elu seega et ta ruttu Ülemiste mäele lipanud ja waadanud sealt oma poegadega nõnna et suund wett jooksnud, kudas Kalewide kantsis wõidu lipp ülestõmatud ja rõõmu pidud alanud, ei nüid kadund poeg jälle leitud oli. Aga kui n'ad just parajaste tantjima tahtnud hakata ja torupilli uugama pannud, siis läinud wanapoisji kops üle malla, sest et n'ad tema lahju üle nõnna rõõmsad olund ja weel pealegi tema rõõmu pidude pilli seal juures aeanud; seepärast pannud ta enese Ülemiste mäe sõrwale rinnuli maha ja hakand seda sündinud merelest kuitwaks rüipama. — Kui juba Tõnnismäe nullt wee seest hakand wällja paistma ja suur wee loeu jo wanapoisji watsaga rabelema hakand, siis käs kind ta poegi tagumijest otjast hoida, et west wällja